

EN TRÀNSIT

En Francesc havia fet les compres de Nadal, queviures i regals, i anava carregat de paquets fins al capdamunt. Aquell vint-i-quatre de desembre havia plegat de la feina a les dotze i durant tres hores havia anat amunt i avall pels carrers de la ciutat per complir amb els encàrrecs de l'Ester, la seva dona.

Ja eren les tres de la tarda i s'havia d'espabilar si volia agafar l'autobús de dos quarts de quatre que el duria al poble. Sense haver dinat es va dirigir a la terminal de la companyia. Allà menjaria alguna cosa si li donava temps, si no s'hauria d'esperar a arribar a casa, tot i que potser ja no tindria gana. El trajecte durava gairebé una hora i després havia de caminar durant deu minuts. Estava rebentat; a penes li quedarien forces per muntar l'arbre i penjar els regals. Això ho faria a partir de les vuit del vespre quan el Víctor i la Mireia fossin al llit.

Es va posar al final de l'autobús. Allà, normalment, no hi havia ningú. Els altres passatgers eren asseguts al davant.

Va utilitzar dos seients per deixar les bosses i els paquets, es va descordar la jupa i va tancar els ulls. Quan l'autobús va arrencar, en Francesc ja feia estona que s'havia lliurat als braços de morfeu.

Quan es va despertar estava assegut a terra, enmig d'un descampat amb els paquets al seu costat; no hi havia rastre de l'autobús, ni de cap dels passatgers. Es va fregar els ulls per assegurar-se del que li estava passant. No, no somiava, estava completament sol. On era? Es va preguntar. Hi havia boira i no podia veure si s'havien aturat en alguna parada del recorregut.

—Què hi ha algú? —va cridar mentre s'alçava de terra.

No va haver-hi resposta, només el brogit del vent i una agradable olor d'espígol.

Quina cosa tan estranya, com és possible que m'hagin deixat tot sol enmig del no res? Va pensar. El vent s'havia aturat i no feia fred tot i ser la

vigília de Nadal. La dormideta, però, li havia anat de meravella i estava descansat.

No sabia quina direcció prendre i va donar un tomb al voltant d'aquell punt. No es veia res i va ampliar una mica més el recorregut fins que va veure un camí. Era estret i s'obria pas enmig de la boira. Abans d'endinsar-s'hi va provar de trucar a l'Ester amb el mòbil, però no hi havia cobertura. No tenia por, però la situació li provocava una barreja d'angoixa i curiositat..

Va començar a caminar, lentament, intentant esbrinar on era, però no s'hi veia a deu metres de distància. Mentre caminava gaudia, però, d'aquella olor i d'una temperatura agradable.

Al cap d'una estona, la boira es va començara a aixecar i va veure al final del camí un grup de persones que parlaven entre elles. Hi havia homes, dones, nens i nenes. Els sentia parlar, però no els entenia. No hi havia ningú que parlés amb la seva llengua. Hi havia un home gran en pijama, que explicava alguna cosa a un grupet de persones, mentre musclejava de tant en tant.

Entre aquella varietat de llengües, va sentir un home parlar en la seva. S'hi va apropar; l'acompanyaven una dona i dos nens petits. Estaven ferits, tenien sang a la cara i esgarrinxades a diferents parts del cos, però no semblava que sentissin dolor. L'home explicava que anava conduint enmig de la boira, quan el cotxe va sortir de la carretera i va donar dues o tres voltes de campana. No recordava res més. Els nens i la dona tampoc, ja que anaven dormint en el moment de l'accident.

De cop es va apropar un home gran, d'aspecte agradable, vestit només amb una túnica blanca i que amb una veu greu, que transmetia pau i confiança, els va convidar a seguir-lo.

Van entrar a una casa, d'una sola planta i pintada de blanc. El rebedor era una estança enorme, amb una taula al mig, damunt de la qual hi havia túniques blanques.

—Benvinguts al més enllà —els va dir l'home, —deixeu aquí les vostres coses, no les necessitareu. Traieu-vos aquest roba incòmoda i poseu-vos les túniques —aquell home parlava una llengua que tothom comprenia.

—Però... els paquets són els regals de Nadal per a la família —va dir en Francesc.

—No et preocupis que els hi farem arribar —va respondre l'home amb un somriure dolç.

La gent es va despullar i es va posar la túnica. L'estat de benestar era total.

En Francesc no va poder evitar la pregunta, tot dirigint-se a l'home gran:

—Som morts?

—Des de quan parlen els morts? —va respondre l'home de la túnica, —vosaltres esteu en trànsit.

—En trànsit de què? —va seguir preguntant en Francesc.

L'home va somriure i dirigint-se a tots els va dir:

—Per fer-ho entenedor podriem dir que sou als llimbs. És un punt intermedi entre la terra i el no res. Us heu alliberat de la càrrega física del cos; el que veieu és només un record i un punt de partida. Sou esperits amb tota l'energia que teníeu abans i amb una vida eterna pel davant.

—Eterna? —va preguntar amb un fil de veu en Francesc.

—Eterna, però no com un càstig, sinó com una opció de continuïtat en una altra forma d'existència, molt millor que la terrenal, però més exigent. La terra ha sigut un primer pas. Heu disposat d'un espai i d'un temps per a la vostra formació com a persones. Us heu fet forts i us heu desenvolupat intel·lectualment. Ara bé n'hi ha que no ho han sabut aprofitar, que n'han fet un mal us d'aquesta oportunitat i repetiran curs, però en unes condicions una mica més dures. Fins que n'aprenquin.

Vosaltres heu superat la prova i... prou de preguntes, que no tenim gaire temps; només l'eternitat.

Pseudònim.- Costa Brava